

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **J. N.,** bytem L., proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.5.2012 č.j. 572/580/12,33253/ENV

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl jako opožděné žalobcovo odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava č.j. ČIŽP/49/OOP/SR01/1104103.029/12/VIH ze dne 21.2.2012, kterým byla žalobci jako fyzické osobě podnikající uložena pokuta ve výši 1 000,- Kč podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů za porušení § 50 odst. 2 tohoto zákona, kterého se dopustil škodlivým zásahem do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů, které jsou svým způsobem života vázány na keřové a stromové patro, jehož odstranění provedl v plánované trase stavby „Vyvedení tepla z elektrárny Dětmárovice do Bohumína, etapa II“ v k.ú. Dolní Lutyně a Skřečůň v období od 14.3.2009 do 6.4.2009, čímž poškodil biotop výše uvedených druhů, a to bez výjimek udělených podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se z úřední povinnosti zabýval skutečností, zda odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které Česká inspekce

životního prostředí obdržela dne 21.3.2012, bylo podáno včas. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl při doručování prvostupňového rozhodnutí na adrese místa podnikání zastižen, byla písemnost podle § 23 správního řádu uložena u provozovatele poštovních služeb a připravena k vyzvednutí dne 23.2.2012. Podle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Vzhledem k tomu, že si žalobce uvedenou písemnost v této lhůtě nevyzvedl (vyzvedl si ji až dne 8.3.2012), připadl konec desetidenní lhůty na neděli 4.3.2012. Podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu připadne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den, v tomto případě pondělí 5.3.2012. První den patnáctidenní lhůty pro podání odvolání byl den následující po dni fiktivního doručení rozhodnutí, tj. úterý 6.3.2012, a poslední den této lhůty připadl na úterý 20.3.2012. Opravný prostředek (odvolání) byl podán osobně na podatelnu České inspekce životního prostředí až dne 21.3.2012, tj. v době, kdy prvostupňové rozhodnutí již bylo v právní moci. Žalovaný proto opravný prostředek posoudil jako opožděné odvolání.

V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že bude následně ve smyslu § 92 odst. 1 věty druhé správního řádu zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. V případě, že do 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci nesdělí, že přistupuje k uplatnění některého z mimořádných opravných prostředků, platí, že takové předpoklady nejsou dány.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně namítl, že k fikci doručení uváděné žalovaným nedošlo a nemohlo dojít, neboť napadené rozhodnutí bylo doručeno poštou (převzato osobně v provozovně České pošty) dne 8. 3.2012, jak je ostatně patrné z napadeného rozhodnutí. Případné nejasnosti týkající se způsobu doručování napadeného rozhodnutí a následného počítání lhůty připadají na vrub odesílatele či doručovatele, neboť písemnost nebyla doručována v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu. To, že žalobce jednal v dobré víře, je zřetelné z postupu, kdy písemnost převzal. Žalobce poznamenal, že výše uvedené skutečnosti je nutno vnímat v souvislosti s požadavkem žalovaného na bezpodmínečné dodržování lhůty, které však žalovaná sám nedodržuje. Napadené rozhodnutí mělo být vydáno bezodkladně, nejpozději do 4. 5.2012, avšak ve skutečnosti bylo doručeno 18.5.2012. K obdobným pochybením ze strany správního orgánu při dodržování lhůt stanovených správním řádem docházelo po celou dobu předcházejícího řízení.

Žalobce dále namítl, že žalovaný nedodržel § 92 odst. 1 správního řádu. Odvolací orgán je povinen i opožděné odvolání zkoumat ve smyslu souladu s platným právem. Jelikož součástí odvolání jsou, mimo jiné, námitky proti nedodržování hned několika zákonů a judikatury NSS, a tyto jsou zcela legitimní, měl žalovaný povinnost se jimi zabývat, což však neučinil. Jednalo se o nedodržení zásady presumpce nevinoty zakotvené v Listině základních práv a svobod, nedodržení § 15 zákona o státní kontrole, porušení zákona o ochraně osobních údajů neoprávněným nakládáním s osobními údaji a ignorování požadavku na jasnou klasifikaci materiálního aspektu přestupku (který v daném případě neexistuje) v souladu s judikaturou NSS.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatoval, že trvá na zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozhodnutí, stejně jako na

zákonnosti a věcné správnosti prvoinstančního rozhodnutí České inspekce životního prostředí. Ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce nebyl při doručování rozhodnutí ČIŽP na adrese místa podnikání zastižen, byla písemnost podle § 23 správního řádu uložena u provozovatele poštovních služeb a připravena k vyzvednutí dne 23.2.2012. Podle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Žalobci byla provozovatelem poštovních služeb řádně zanechána výzva o tom, kdy a kde si může uloženou písemnost vyzvednout, stejně jako poučení o právních důsledcích nevyzvednutí uložené písemnosti. Vzhledem k tomu, že si žalobce uvedenou písemnost v této lhůtě nevyzvedl (vyzvedl si ji až dne 8.3.2012), připadl konec desetidenní lhůty na neděli 4.3.2012. Podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu připadne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den, v tomto případě pondělí 5.3.2012. První den patnáctidenní lhůty pro podání odvolání byl den následující po dni fiktivního doručení rozhodnutí, tj. úterý 6.3.2012, a poslední den této lhůty připadl na úterý 20.3.2012. Opravný prostředek byl žalobcem podán osobně na podatelnu ČIŽP až dne 21.3.2012, tj. v době, kdy prvostupňové rozhodnutí již bylo v právní moci. Odvolání je tedy jednoznačně opožděné, a proto jej žalovaný podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl. Následně (po nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání) zkoumal, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, přičemž případný negativní výsledek tohoto zkoumání spojil s presumovaným konkludentním vyjádřením tohoto výsledku ve vztahu k žalobci po marném uplynutí 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí. Žalovaný v tomto případě nedospěl k zjištění, že jsou dány předpoklady pro použití uvedených opravných prostředků, načež se uplatnila presumpce konkludentního vyjádření, což materiálně znamená, že se žalovaný zcela ztotožnil s důvody prvostupňového rozhodnutí ČIŽP.

Při ústním jednání před soudem setrval žalovaný na svém dosavadním procesním stanovisku, žádné další argumenty podstatné pro rozhodnutí ve věci samé neuvedl. Žalobce, ač řádně předvolán, se k ústnímu jednání nedostavil.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 20 odst. 1 věta první správního řádu fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zastižena.

Podle § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.

Podle § 23 odst. 4 správního řádu adresát se vyzve vložím oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po

uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Podle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobcova námitka, že k fikci doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemohlo dojít, neboť napadené rozhodnutí mu bylo doručeno poštou dne 8.3.2012, je zcela neopodstatněná. To, že si žalobce předmětnou písemnost na poště osobně vyzvedl dne 8.3.2012, o čemž mezi stranami není sporu, nemění nic na skutečnosti, že se tak stalo až po marném uplynutí zákonem stanovené desetidenní lhůty k vyzvednutí uložené písemnosti, která počala běžet ode dne, kdy byla uložena písemnost u provozovatele poštovní služby připravena k vyzvednutí. Řádně vyplněná doručenka založená ve správním spise prokazuje, že žalobci byla zanechána výzva k vyzvednutí uložené písemnosti ve smyslu § 23 odst. 4 správního řádu spolu s poučením podle § 23 odst. 5 správního řádu dne 23.2.2012 a téhož dne byla obálka s písemností připravena u provozovatele poštovní služby k vyzvednutí. Jak správně konstatoval žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, konec desetidenní lhůty k vyzvednutí uložené písemnosti připadl na neděli 4.3.2012, takže podle pravidla pro počítání času zakotveného v § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu byl posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den, tj. pondělí 5.3.2012. Protože si žalobce ani v tento poslední den lhůty uloženou písemnost nevyzvedl, uplatnila se fikce doručení zakotvená v § 24 odst. 1 správního řádu, podle které se rozhodnutí správního orgánu I. stupně tímto dnem (5.3.2012) považuje za doručené. Od uvedeného dne pak počala žalobci běžet odvolací lhůta v délce 15 dnů (§ 83 odst. 1 správního řádu), jejíž poslední den připadl na úterý 20.3.2012. Odvolání, které žalobce podal osobně dne 21.3.2012 v podatelně správního orgánu I. stupně, tedy bylo podáno až po marném uplynutí odvolací lhůty, a žalovaný proto postupoval v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu, jestliže toto odvolání jako opožděné zamítl.

Nevyzvednutí rozhodnutí správního orgánu I. stupně v úložní lhůtě a s tím související zmeškání lhůty k podání odvolání jsou skutečností, které jdou k tíži žalobce a nikoliv odesílatele či doručovatele předmětné písemnosti.

Žalobcovo přesvědčení, že „jednal v dobré víře“, což má být podle něj zřejmé z toho, že doručovanou písemnost převzal, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní. Převzetí doručované písemnosti – správního aktu zákon rozhodně nekvalifikuje jako projev dobré víry ze strany adresáta takové písemnosti. Je věcí každého subjektu, zda si bude písemnosti, jež mu jsou zasílány správním orgánem, řádně přebírat, nebo zda bude při vyzvedávání uložených písemností liknavý, a vystaví se tak případným negativním důsledkům spojeným s uplatněním fikce doručení písemnosti, kterou zákon se zmeškáním lhůty pro vyzvednutí uložené písemnosti spojuje.

Tvrzení, že písemnost (míněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně) mu nebyla doručována v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu, žalobce uplatnil ve zcela obecné rovině, aniž by jakkoliv specifikoval, v čem konkrétně spatřuje nesoulad postupu provozovatele poštovních služeb při doručování předmětné písemnosti. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitek) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.r.s. Naprostá obecnost uvedené žalobní námítky brání tomu, aby se jí soud jakkoliv zabýval. Nutno dodat, že své tvrzení o tom, že mu rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručováno v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu, žalobce nejen nijak nekonkretizoval, ale též žádným relevantním důkazem neprokázal. Řádně vyplněná doručenko založená ve správním spise naopak prokazuje, že provozovatel poštovních služeb při doručování předmětné písemnosti postupoval v souladu se správním řádem, neboť žalobci zanechal jak výzvu k vyzvednutí uložené písemnosti podle § 23 odst. 4 správního řádu, tak i poučení vyžadované ustanovením § 23 odst. 5 správního řádu.

Poukazováním na nedodržení procesní lhůty pro vydání rozhodnutí či jiných (blíže nespecifikovaných) procesních lhůt ze strany správního orgánu nemůže žalobce nikterak zvrátit správnost klíčového závěru žalovaného, že odvolání podal opožděně. Proti nedodržování procesních lhůt ze strany správního orgánu se žalobce mohl v průběhu řízení bránit pomocí institutů, které účastníku řízení za tímto účelem právní řád poskytuje (žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, žaloba na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. soudního řádu správního).

Neopodstatněnou shledal soud také námitku, ve které žalobce vytýká žalovanému porušení § 92 odst. 1 správního řádu. Není pravdou, že žalovaný jakožto odvolací orgán se měl v napadeném rozhodnutí věcně zabývat jednotlivými odvolacími námitkami žalobce i v případě, že dospěl k závěru, že odvolání je opožděné. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1.3.2013 č.j. 9 As 172/2012 – 32, *„rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno (contr. § 90 odst. 5 správního řádu). Obecně platí, že pokud správní orgán poté, co přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí postupem stanoveným v § 89 odst. 2 správního řádu, neshledá důvod pro to, aby s rozhodnutím naložil některým ze způsobů uvedených v § 90 odst. 1 až 4 správního řádu, tedy jinými slovy dojde k závěru, že odvolání není důvodné a není ani důvod pro zastavení řízení, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Od tohoto zamítnutí odvolání je třeba odlišovat zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1, věty první, citovaného zákona, které není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jedná se o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřípustnost odvolání, aniž by byla jakkoli hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka rozhodnutí. Pokud v takovém případě však stěžovatelka žalované vytýká, že se nezabývala věcnými námitkami, nemůže být tato její námitka úspěšná.“*

V témže rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádřil i k dalšímu postupu odvolacího orgánu, jemuž ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu ukládá následně (tj. po zamítnutí

odvolání pro opožděnost) zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. V této souvislosti soud uvedl následující: „Ze samotné dikce citovaného ustanovení je patrné, že je-li odvolání podáno opožděně, odvolací správní orgán je z tohoto důvodu vždy zamítne, účastníku se tak dostane soudně přezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu v otázce opožděnosti odvolání (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 542/09, publikovaný jako N 93/57 SbNU 221, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>). Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, ust. § 92 odst. 1 správního řádu následně ukládá správnímu orgánu zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. V první řadě je nutno poznamenat, že posouzení toho, zda nejsou dány uvedené předpoklady, nelze pojímat jako předmět posuzování v odvolacím řízení, který by měl odraz ve výroku rozhodnutí vydaném v odvolacím řízení. Opožděné odvolání totiž musí být ve smyslu § 92 odst. 1, věty první, správního řádu zamítnuto, ať je výsledek zkoumání zmíněných předpokladů kladný či záporný. Jejich posouzení tak nemá na výsledek řízení o odvolání žádný vliv, není tedy nutné, aby jejich posouzení bylo součástí řízení o odvolání. Pokud zde takové posouzení uvedeno není, zákonnost rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost tím nemůže být vůbec dotčena. Nejvyšší správní soud ostatně již v minulosti konstatoval ve vztahu ke zkoumání předpokladů pro zahájení přezkumného řízení, že nejde o předmět soudního řízení týkající se rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost, neboť je zde pouze zkoumáno posouzení, že odvolání bylo opožděné (viz rozsudek ze dne 2.4.2008, č.j. 3 As 2/2008 - 152). To, zda jsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nebo nikoli, je rozhodné pro další postup správního orgánu, nikoli však pro výsledek řízení o odvolání.

Těmito úvahami zdůvodnil Nejvyšší správní soud závěr, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje skutečnost, že v něm odvolací orgán blíže neodůvodnil, proč dospěl k vyjádřenému závěru, že nejsou dány předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.

Z výše citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, s nimiž se zdejší soud zcela ztotožňuje, je zřejmá nedůvodnost žalobcovy námitky, že žalovaný se měl v napadeném rozhodnutí věcně zabývat jednotlivými odvolacími námitkami i v případě, že dospěl k závěru, že odvolání je opožděné. To, že opak je pravdou, výstižně shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.4.2010 č.j. 5 As 10/2010 – 75 těmito slovy: „Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně projednat.“

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. prosince 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková